

П. Г. УДХАУС
ЧУЛ
НЕДОЧУЛ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1999

chitanka.info

Пътникът замислено дъвчеше парченце от пържолата си и не обръщаше внимание на скандала избухнал между сервитьора и клиента, настанил се в дъното на неприветливия ресторант. След малко гласовете им затихнаха. Сервитьорът се приближи и застана зад стола на пътника. Изражението му подсказваше, че едва се сдържа да не избухне.

— Щом е искал телешко варено — подхвана свадливо, — да го е казал по-ясно, та да го разбере. Стори ми се, че поръчва агнешко, затуй му сервирах агнешко. А негова светлост взе да се заяжда.

Горчиво се изсмя, а пътникът продължи да мълчи.

— Ако хората говореха по-разбрано — продължи да се жалва сервитьорът, — нямаше да се случват толкова трагедии. Да, точно така. Първо, аз нямаше да работя в това загубено заведение. — От гърдите му се изтръгна тежка въздишка.

— Нямаше да съм тук и това си е самата истина. Сутрин щях да ставам, когато ми скимне, да ям и да пия каквото душа ми иска и да си живея като в добрите стари времена. Като ме гледате, сигурно няма да предположите, че едно време досуц приличах на момина сълза.

Сервитьорът беше висок, кльоцав, а гръбнакът му сякаш липсваше. Движеше се приведен и с това се изчерпваше приликата му с клюмнало цвете. Косата му беше русолява, късогледите му очи бяха разположени прекалено близо едно до друго, наболата червеникава брада му придаваше още по-отблъскващ вид. Дори човек с развнтено въображение не би могъл да го помисли за момина сълза.

— Да знаете, че не се претрепвах от работа. Ах, какви щастливи времена бяха! Излежах се по цял ден, имах достатъчно тютюн, а само да протегнех ръка, напипвах каната със студена напитка...

Въздъхна повторно и попита:

— Случайно да познавате човек на име Мор? Джери Мор?

Пътникът безмълвно отрязва парче от пържолата си.

— Симпатията е този Джери, макар да е малко недодялан. Едър като мечка и много-много не приказва, може би защото недочува с едното ухо. Косата му е червеникава, очите — сини, накратко е хубавец. Къщата му беше в покрайнините на Райгит. Всъщност още си е там. Младокът имаше бая парици, завещани от баща му, обаче не си виреше носа и не беше от приказливите. Описвам го тъй подробно, щото по онова време живеех в къщата му. Повтарям, че беше

симпатяга, макар да недочуваше. Все се усмихваше, ама някак сънливо, като че още не се беше събудил.

Пътникът замислено отпи от бирата си, но не прекъсна монолога на сервитьора, който продължи да говори:

— Сигурно не го знаете. Може би не познавате и Бейли Джентълмена. Все тъй му викахме, щото се говореше, че преди да се разори, е учил я в Итън, я в някой друг тузарски университет. С него се запознах съвсем случайно, докато скитах насам-натам, а след някой и друг ден се озовахме в околностите на Райгит. Първата къща, дето се изпречи пред очите ни, беше на Джери Мор. Не щеш ли, докато се прокрадваме към задната врата, той изниква пред нас и сънено се усмихва — ей тъй, — после ни вика: „Здрасти.“ Джентълменът възторжено възкликва: „Да му се ненадяваш, та това е доброто ми приятелче Джери Мор.“ А после се обръща към мен: „Джак, това е старият ми приятел, господин Джери Мор, с когото се запознахме при по-щастливи обстоятелства в Рамсгейт.“

Здрависват се, а Джери ме поглежда и вика: „Господинът приятел ли ти е, Бейли?“ Джентълменът ме представя и допълва: „С господин Роуч сме колеги. Колеги по неволя.“ После домакинът ни покани да влезем и удобно да се разположим. Оказа се, че е ерген и живее сам-самичък в тази прекрасна къща.

Скоро ми стана ясно като бял ден, че той има много високо мнение за Джентълмена. Отнасяше се към него така, сякаш беше крал, който е благоволил да отседне в скромния му дом, чудеше се как да задоволи всичките му желаниа. Мина ми през ума, че сме попаднали точно където трябва.

На следващия ден станахме около обяд, хапнахме обилно, настанихме се на тучната морава и запалихме пури. Слънцето грееше ярко, птиченцата чуруликаха и на изток, запад, север или юг не се забелязваше нещо, което да прилича на трудова дейност. Ако в този момент ме попитаха за адреса ми, без капчица колебание щях да отвърна: „Улица Мързел X 1.“ Разбирате ли, Джери Мор беше от ония хора, дето всичко им е изписано на лицето и веднага се разбираше, че много цени Джентълмена. Работата е там, че моят Колега по неволя има специален подход към хората. Може да е от благородно потекло, но не си вири носа, а се държи приятелски. Кара те да почувстваш, че макар всички хора да са равни, той все пак проявява благоволение,

като говори с теб, и че не би го проявил към кого да е. Подходът му се оказа особено успешен по отношение на Джери Мор. Нашият домакин беше готов с часове да го слуша как бръцоледи на различни теми. В края на деня вече си представях как като белобрад старец продължавам да си седя в същата градина, а когато удари последният ми час, тялото ми ще бъде изложено за поклонение в дневната на Джери.

Сервитьорът замълча — очевидно за миг се бе пренесъл в щастливото минало, където безплатно раздаваха скъпи пури и обилни закуски. След малко отново подхвана разказа си:

— Този Джери Мор беше адски простодушен. Направило ли ви е впечатление, че всички глухари са малко глуповати? Всъщност нашият домакин съвсем не беше глух. Вярно, че с едното ухо хич го нямаше, но разбираше какво му говорят, ако го изричат бавно и отчетливо. Май вече споменах, че беше простодушен и нямаше големи изисквания към живота. По цял ден ровичкаше из градинката, дето сам я бе засадил, грижеше се за цветята и за кокошките, а вечер омаяно слушаше лекциите за живота, които изнасяше Джентълмена. Истински философ беше този мой колега скитник. А Джери приемаше бръцолевенията му като Божия истина, не се интересуваше от никакви доказателства. Като го наблюдавах, ми щукна, че с датския крал щяха да са си лика-прилика. Седеше си кротко, слушаше захласнато, а невинните му сини очи все повече се разширяваха от учудване.

Сигурно ще си кажете, че на човек като него може да се разчита, а? Че е напълно доволен от живота и не му трябва нищо повече? Грешите, драги ми господине. Повярвайте, че не съществува задоволен от всичко човек, чийто рай да не е бил разбит на пух и прах от някоя жена.

Не след дълго забелязах известна промяна в Джери. Имах случай да спомена, че нашият домакин по принцип не беше бърбивец, но сега по цял ден мълчеше като пън. А ако случайно проговореше, настояваше да отклони Джентълмена от философстванията му за живота и да насочи разговора към представителките на нежния пол. Желанията му бяха добре дошли за колегата ми по неволя. Ако имаше нещо, което Джентълмена да не знае за жените, значи то не заслужаваше внимание. То не си заслужаваше да се знае.

Тъй като устата му непрекъснато мелеше, не му оставаше време за наблюдения, но за разлика от него аз дебнех Джери с орлов поглед.

Един хубав ден извиквам насаме Джентълмена и му казвам: „Приятелю, Джери Мор е влюбен!“

Разбира се, думите ми подействаха като шок на Джентълмена. Той не по-зле от мен знаеше какво ще се случи, ако нашият гостоприемнен домакин си вземе свенлива булка. С влизането ѝ в дома там повече нямаше да има място за разни приятели на съпруга ѝ. Джентълменът мигновено проумява какво ни заплашва и помръква от отчаяние. А пък аз наливам ли, наливам масло в огъня: „Докато дърдориш по цели вечери, Джери си фантазира как вместо теб на стола седи хубава женичка. Бас държа, че ние двамата не фигурираме в неговите фантазии. Може би си мечтае как малки крачета щапуркат из къщата — продължавам най-убедително, — но това със сигурност не са нашите крачка. Стигне ли се до избор, ние ще сме губещите. Напрегни си сивото вещество, драги мой, и измисли някакъв план, щото иначе пак ще трамбоваме по пътищата.“

Джентълменът обеща да направи всичко възможно. Оттук насетне вечерните му беседи бяха посветени на темата за жената като социално зло. Разказа най-подробно за Далида^[1], Иезавел^[2] и тем подобни леконравни персони, непрекъснато подчертавайки колко глупаво би постъпил мъж, като допусне в уютния си дом някаква празноглава фуста, която денем ще го кара да закопчава безбройните копченца на гърба на роклята ѝ, а нощем да се чуди как да ѝ издърпа одеялото, без да я събуди. Майчице, колко беше язвителен. Човек би си помислил, че думите му ще подплашат дори Ромео, ама този път ударихме на камък. Поученията не въздействат на мъж, на когото някоя фуста е завъртяла главата.

След няколко дни го спипахме на местопрестъплението: стърчеше посред пътя и разговаряше с момиче в розова рокля.

Против волята си признах, че избраницата му си я бива. Не беше от изнежените особи, дето по цял ден четат любовни романчета и пет пари не дават какво се случва в къщата, докато не разберат какъв е изходът от двубоя между главния герой и великия херцог. Гореспоменатата девойка бе загоряла от слънцето и макар да беше слабичка, отдалеч си личеше, че е доста жилава и упорита. Нали се сещате как изглеждат подобни опасни жени? Навирват нос и започват да те фиксират с очите си с цвят на уиски, сякаш питат: „Е, какво ще кажеш?“ Дори без да я гледам, само по атмосферата, която тя

създаваше с близостта си, прецених, че притежава енергията и жизнеността, липсващи на Джери, и то в предостатъчно количество. Бях сто процента сигурен, че тази въртиопашка ще изхвърли на улицата двама ни с Джентълмена само секунди, след като свещеникът обяви сключването на брака.

Като ни видя, Джери побърза да ни представи: „Госпожице Тъкстън, това са приятелите ми господин Бейли и господин Роуч, които в момента ми гостуват. Запознайте се с госпожица Джейн Тъкстън — обърна се той към нас, после замечтано допълни: — Тъкмо бях тръгнал да я изпратя.“ „Прекрасна идея — отвърна Джентълмена — и ние ще дойдем.“ Затътрихме се по пътя, ама през повечето време мълчахме. По принцип на Джери трябваше с ченгел да измъкват думите от устата, аз пък губя дар слово в присъствието на жени, а госпоица Джейн си беше вирнала носа и се преструваше, че не забелязва ни мен, ни достойния ми колега по съдба. Докато се озовахме пред градинската порта на къщата ѝ, мълчанието се нарушаваше само от Джентълмена, който през целия път разказваше за негов приятел, дете бил сглупил да се ожени и оттогава бял ден не видял.

Когато вечерта си легнахме, викам на Джентълмена: „Приятел, какво мислиш да правим? Ако Джери се ожени за тази особа, шансът ни за спокоен живот е колкото шансът на снежен човек да оцелее под жарко слънце.“ А пък Джентълмена отвърща: „Слава Богу, че още не е направил тази глупост... и дано никога да не я стори. Повярвай ми, Джак, малката е момиче с характер. Като я гледаш, стигааш до заключението, че ще си пада по смели и енергични, дори безразсъдни мъже. Джери не притежава нито едно от гореизброените качества. Повече прилича на изтривалка с надпис «добре дошли», отколкото на храбър рицар от романите.“

През следващите няколко седмици имахме удоволствието доста често да бъдем в компанията на госпоица Джейн. Непрекъснато държахме под око Джери, шпионирахме го, както се изразява героинята в една мелодрама. Щом тръгнеш на среща с момичето, ние се лепвахме за него като гербови марки.

След една такава среща Джентълмена се обръща към мен: „Нещата се уреждат в наша полза. На малката започва да ѝ писва от Джери. Искане ѝ се той да реагира като храбър рицар, не само да се

усмихва, когато някакви началници провалят срещата с любимата му. Запомни ми думите, Джак. Нашият мил домакин скоро ще омръзне на госпожицата. Тя ще се омъжи за някой офицер, а пък ние ще си живеем царски до края на земните ни дни.“ „Мислиш ли, че прогнозата ти ще се сбъдне?“ — питам го, а той отговаря, че дава стопроцентова гаранция.

Следващата неделя Джери Мор се изтъпанчи пред нас, запристъпва от крак на крак и хъкката-мъкката призна, че бил поканен на вечеря от роднините на Джейн. Обзалагам се, че не му се искало да сподели с нас за щастливото събитие, ама се е намерил в небрано лозе, защото неотлъчно го следяхме. „Много се радвам! — възкликна Джентълмена. — С Джак отдавна мечтаем да се запознаем със семейството ѝ. Благодаря за поканата, непременно ще те придружим.“ И ето че се изтърсихме в дома на онази фуста и най-безцеремонно се настанихме на масата. Погледнах изпод око към госпоица Джейн и забелязах, че още повече си е вирнала носа, а клетият Джери не смее да вдигне взор. Хрумна ми колко бързо изчезва любовта, когато мъжът притежава нрав на клепоух заек.

Тъкстънови бяха четирима на брой (ако не броим папагала) и все от мъжки пол: Тъкстън-баща — брадат старчок с очила, дебел чичо, по-голям брат, който беше банков чиновник и бе издокаран като Мойсей в цялата си слава, накрая идваше по-малкият чипонос брат, който бе най-нахалното хлапе на този свят. Милата картинка се допълваше от папагал в клетка и затлъстяло рижаво куче. Всички до един се надпреварваха да любезничат с Джери, заможния бъдещ зет — гледката беше повече от отвратителна. Един го питаше: „Как са кокошките ви, господин Мор?“, друг му подаваше чиния и каканижеше: „Вземете си от сладкиша, господин Мор, Джейн го е приготвила.“ Джери седеше като истукан, кротко се усмихваше и отговаряше едносрично, а очите на госпоицата проблясваха като фойерверки по случай националния празник. Усещах как шансът му за брак с нея намалява с всяка изминала минута. Почувствах се щастлив като дете и не престанах да пея, докато крачехме обратно към любимия ни дом. Джентълменът също беше доволен от благоприятния развой на събитията. Като си легнахме, ми каза: „Джак, нещата се уреждат прекалено лесно. Дори в най-оптимистичните си мечти не съм се надявал на такъв успех. Момиче с характер не може да обича мъж,

който е същинско мекотело. Единственият начин да спечелиш сърцето на девойка като Джейн Тъкстън — заразсъждава той, — е да бъдеш груб с роднините ѝ. Имам своя теория по този въпрос.

Госпожицата ми е ясна като прочетена книга. Иска ѝ се родствениците ѝ да изпитват неприязън към избраника ѝ, за да убеди сама себе си, че единствена от семейството разбира какво съкровище е младежът. Не желае в един глас със сродниците да възхвалява качествата му. Човек трябва да е голям куражлия, та да се опълчи срещу семейството на любимата си, и точно това иска Джейн от нашия приятел. Имай ми доверие — прочел съм купища книги за желанията на жените.“

На следващия ден Джери Мор изглежда така, сякаш е глътнал последната си пара. „Какво ти е?“ — интересува се Джентълмена, а младежът тежко въздъхва: „Бейли... пък и вие, господин Роуч, сигурно сте разбрали, че съм влюбен в госпожица Джейн Тъкстън, виждате и как тя отвръща на чувствата ми — пет пари не дава за мен.“ „Не думай — съчувствено се обажда Джентълмена. — Аз пък мисля, че си на прав път. Работата е там, че не познаваш добре като мен съществата от нежния пол и се стряскаш, когато привидно вирят нос и отказват да ти говорят. Познавам женското сърце и мисля, че се справяш отлично. — Потупва Джери по рамото и продължава: — Дай си малко труд и те очаква сигурна победа. Най-важното е да се харесаш на родствениците ѝ. — Намига ми, сетне отново захваща поученията си: — Не стой като пън, както правеше снощи, покажи им, че не си кой да е. Знаеш какви са роднините — мислят се за най-великите хора на света. Съветвам те незабавно да превърнеш съветите ми в дела. Осведомявай ги за всичко, което знаеш, и то при всеки удобен случай. Момичетата са луди по младежи, които осведомяват родата за щяло и за нещяло.“ Потупва Джери по рамото и влиза в къщата, за да си вземе лулата, а младежът ме пита: „Подкрепяте ли мнението му?“ Отвърщам положително и дори поукрасявам нещата: „Джентълмена е експерт по женската част и ще имаш голяма полза от съветите му.“ „Тъй ли?“ — замислено казва Джери и се усамотява.

Сервитьорът замълча. В погледа му се четеше неизказана мъка. Сетне поднови тъжния си разказ.

— Случи се така, че следващата неделя Джентълмена страдаше от зъбобол и остана вкъщи да се лекува с уиски, докато ние с Джери

поехме пътя към дома на Джейн. Почти през цялото време мълчахме, та не забелязах нищо странно в поведението му. Едва като насядахме около масата, зърнах лицето му.

Виждали ли сте изражението на боксьор, който седи в своя ъгъл и очаква гонгът да оповести началото на схватката? Джери изглеждаше досущ като разярен боксьор и това безкрайно ме изненада.

Мисля, че вече споменах за тлъстото рижаво куче, което се ширеше в къщата на Тъкстънови. Всички го обожаваха, макар според мен да беше най-грозното псе на земята. Не стига това, ами имаше обичая да души навсякъде и да ръмжи заплашително. Джери тъкмо се кани да седне, когато мръсната гадина се приближава до него и заръмжава. Татко Тъкстън го стрелва иззад очилата, които са се смъкнали на върха на носа му, и нежно заговаря: „Тук, Ровър, тук, палавнико. — После пояснява: — Боя се, че не обича непознати.“ Джери поглежда към него, после към псето и вече очаквам да измънка „да“ или „не“, както му е обичай, ама оставам като ударен от гръм. Младежът злобно се изсмива и се провиква: „Тъй ли? Тогава по-добре да стои далеч от тях!“ После го изритва като топка и гадината се удря в отсрещната стена.

Джери преспокойно се настанява на масата и заявява с гневен тон: „Не одобрявам хора, които държат в домовете си огромни, тлъсти, рижави и проклети псета, смущаващи спокойствието на гостите.“

Настъпи толкова напрегната тишина, че аха-аха да се скъса като разтегнат ластик. Представете си как ще се почувствате, ако заек се нахвърли върху вас и заръмжи като лъв, и ще разберете какво изпитахме, като чухме думите на младежа. Буквално ни спря дъхът.

Докато се опитвахме да възстановим дихателните си функции, папагалът изкрещя от клетката си. Така ме стресна, че подскочих и едва не паднах от стола.

Нашият Джери бавно става, приближава се до клетката и изсъсква: „Това да не е зоологическа градина! Човек не може да се нахрани на спокойствие, без да му крякат разни птици. Хайде, грознико, заспивай!“

Всички го зяпахме с ококорени очи, особено чичо Дик Тъкстън, който беше донесъл птицата от някаква далечна страна и най-много си падаше по нея.

„Здрасти, Били! — провиква се папагалът и се надува като пуяк. — Р-р-р, здрасти, Били! Здравей... вей вей... р-р-р.“

Джери цапардосва с юмрук клетката и се сопва: „Не смей да ми отговаряш, че ще ти откъсна главата. Не се мисли за голяма работа само защото имаш зелена опашка.“ После отново си сяда на мястото и хвърля кръвнишки поглед на чичо Дик.

Сам разбирате, че случилото се не предразполагаше към оживен и приятелски разговор. Всички (най-вече аз) смаяно зяпахме Джери и се питахме какво ли ще последва. Той пък намръщено се взираше в студеното печено, поради което настъпи неловко мълчание. Госпойца Джейн първа се осъзна, разпъргави се, поднесе вечерята и започнахме да се храним.

Обаче разговорът пак не вървеше. Така продължи, докато поприключихме и на чичо Дик хрумна оригинален въпрос: „Как са домашните ви птици, господин Мор?“

„Дайте ми още от сладкиша — настоява Джери. — Какво?“

Чичото повтори въпроса.

„Домашни птици ли? — иронично възкликва младежът. — Че какво ви разбира главата от това? Вашата представа за домашна птица е грозен папагал и с проскубана опашка... подайте ми сиренето.“

Чичо Дик се засяга заради любимеца си и бърза да го защити: „Поли винаги е минавал за красив.“ „Крайно време е да го препарират“ — контрира Джери и чичо Дик се отказва от поддържане на разговора.

На помощ идва Ралф, по-големият брат, дето е банков чиновник и кръгъл глупак. Подръпва маншетите на ризата си и се заема с разведряване на атмосферата, като разказва за някакъв негов познат на име Уодърспун. Обаче Джери го измерва с поглед и го прекъсва посред дума: „Жилетката ви е отвратителна!“

„Моля?“ — пита Ралф.

„Жилетката ви е ужасна — повтаря младежът. — Като я гледам, очите ме заболяват, сякаш се вирам в неонова реклама.“

„Ама Джери...“ — обаждам се, ала той ме стрелва с гневен поглед, поради което решавам да си държа езика зад зъбите. Ралф обаче много се гордее с добрия си вкус по отношение на облеклото и не може да преживее кръвната обида. Вторачва се в моя домакин, а и онзи не му остава дължен. „Вие за кого се мислите?“ — негодуващо

изпръхтява Ралф, при което Джери с леден тон му нарежда да закопчае сакото си, за да не се вижда жилетката.

„Слушай, младежо...“ — пръхти големият брат на Джейн, а Джери отново го приканва да се закопчае, за да не го ослепи. Намесва се и Тъкстън-баща, опитвайки да предотврати неминуемия скандал, но в този момент се обажда и братчето, за което вече споменах, че е нахално и което от няколко минути се взира в Джери: „Татко, виж колко е смешен носът на господин Мор!“

Този комплимент напълно изкарва Джери извън релси. Той се надига от мястото си, пресята се през масата и зашлевява малкия хулиган. Настъпва пълна суматоха, всички скачат на крака, хлапето се дере от плач, а псето — от лай.

„Ако го беше възпитал както трябва — гневно заявява Джери на Тъкстън-баща, — това нямаше да се случи.“ Възрастният господин изревава като смъртно ранена пантера, сетне извиква: „Господин Мор, какво целите със странното си поведение? Идвате като гост в дома ми, а си позволихте да ударите сина ми...“

„И пак ще го ударя! — тупва с юмрук по масата Джери. — А сега чуйте какво ще ви кажа. Мислите ме за мухльо, защото съм мълчалив. Въобразявате си, че каквото и да кажете, ще си седя кротко и ще се усмихвам. Обаче жестоко се лъжете! Аз съм от тихите, но опасни води. Аз съм... Хайде, марш навън! Да, да, всички! Да остане само Джейн. С нея искаме да останем насаме, за да обсъдим това-онова. Изчезвайте!“

Обръщам се към смаяните родственици, обаче самият аз не съм наясно какво се случва: „Не му обръщайте внимание. Момчето не е добре... направо не е на себе си!“ В този момент папагалът отново надава глас. Джери се спуска към клетката, хвърля я през прозореца и се провиква: „Ти си първият! А сега е твой ред“ — и изритва рижавото псе през отворената врата. После скръства ръце на гърдите си и се начумерва, а ние ненадейно забелязваме колко е висок и едър. Споглеждаме се и започваме да отстъпваме към вратата. Само Джейн не помръдва, а го гледа така, сякаш е зърнала призрак.

„Господин Мор — казва Тъкстън-баща, решен да се оттегли с достойнство, — оттегляме се, защото сте пиян.“

„Не съм пиян — вика Джери. — Влюбен съм!“ „Джейн — продължава бащата, — последвай ме и повече не се занимавай с този грубиян.“

„Джейн — обажда се Джери, — остани при мен и отпусни глава на рамото ми.“

„Джейн, чуваш ли?“ — настоява таткото.

„Джейн, чакам“ — приглася му Джери.

В продължение на няколко секунди девойката местеше поглед ту към единия, ту към другия, после пристъпи към младежа. А ние се изнизихме навън. Сервитьорът въздъхна, сетне продължи:

— Плюх си на петите и побързах да разкажа всичко на Джентълмена. Отначало той не повярва на ушите си. „Не може да бъде! — възкликна. — Не ме лъжи, че Джери е направил толкова поразии. Та нашият домакин е хрисим като агънце, освен това изрично го предупредих как да се държи. Как е възможно да не е последвал съветите ми?“ В този момент се появи Джери, усмихнат до уши, и извика: „Момчета, можете да ме поздравите! Всичко е тип-топ, с Джейн се разбрахме като хората. Тя каза, че едва днес ме е опознала. Смятала ме била за страхопъзльо, докато в действителност съм бил от мълчаливите, но силни мъже.“

Обърна се към Джентълмена и...

Клиентът в дъното на залата подсказваше с жестове, че иска да плати сметката си.

— Ей сега идвам! — извика му сервитьорът и побърза да довърши разказа си. — Джери се обърна към Джентълмена и му рече: „Бейли, дължа всичко на теб. Ако не ме беше посъветвал да оскърбявам родствениците й...“ — Той се облегна на масата и жално изгледа пътника, опитвайки да спечели съчувствието му. — Какво ще кажете, а? Вместо „осведомявай“ беше чул думата „оскърбявай“^[3].

Пътникът въпросително го изгледа.

— Истинска ирония на съдбата, нали? — настояваше сервитьорът.

— Нямам представа за какво говорите — най-сетне продума пътникът. — Ако е нещо важно, напишете го. Аз съм напълно глух.

[1] Според Библията Далида (повече известна като Далила) е жена на Самсон, станала причина за неговата гибел. Тя е символ на женска хитрост и коварство спрямо доверчивите мъже. — Б.пр. ↑

[2] Съпруга на израилския цар Ахав — блудница и символ на женската нечестивост. — Б.пр. ↑

[3] Английските думи *consult* и *insult* са почти омоними, откъдето е произлязла грешката, фатална за двамата мързеливци. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.